

De jonge christelijke kerk

Voor de jeugd beginnen we een serie waarin in verschillende lessen de geschiedenis van de kerk wordt behandeld. Vandaag deel 1 van deze serie. - MV

Door: E.T. Smith-Teunis

Elke zondag gaan we naar de kerk. Hier in het dorp en in andere dorpen en steden zijn er meerdere kerken. Ook zijn er mensen die niet naar de kerk gaan. Hoe komen er zoveel verschillende kerken? Hoe weten wij naar welke kerk we moeten? In de kerkgeschiedenis kunnen we daar veel over leren. Maar wat is kerkgeschiedenis eigenlijk?

Kerkgeschiedenis? Wat is dat?

Toen de Heere Jezus nog op de aarde was heeft hij het zedingsbevel gegeven aan de discipelen. Dat staat in Mat. 28: 19 (*Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopen in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen*).

Direct na Pinksteren zijn de discipelen hier al mee aan het werk gegaan. Nu al meer dan 2000 jaar lang zorgt de Heilige Geest ervoor dat het Levende Woord van God wordt verteld. Ook aan de heidenen!

In heel veel landen is inmiddels het Woord verteld. Zelfs in landen waar de regering niks van de Heere wil weten zijn gelovige mensen! Als over heel de

wereld het evangelie verteld is, dan komt de Heere Jezus terug. In de kerkgeschiedenis zullen we horen dat De Kerk een strijdende kerk is. Er zijn veel vijanden. De satan wil er alles aan doen om de kerk kapot te maken. Soms door mensen van buiten de kerk en soms door mensen in de kerk. Maar Koning Jezus beschermt en bewaart Zijn Kerk. Hij heeft altijd grote dingen gedaan met behulp van zondige mensen. En Hij doet dat nog steeds hier in Mariënberg! Daar kunnen we op vertrouwen!

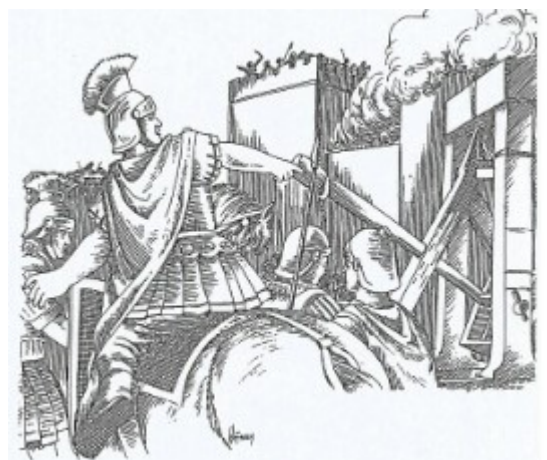
De Joodse opstand

De geschiedenis van de kerk laat zien hoe de eerste gemeenten van Christenen groeiden. Dat kunnen we in de Bijbel lezen. Denk maar eens aan de verhalen van de zendingsreizen van Paulus. Maar hoe ging het ondertussen in Jeruzalem? In deze stad was immers de eerste christelijke gemeente!

In Jeruzalem is het een grote chaos. Er is een kerk, maar veel Joden geloven daar niet in. Velen denken dat de Messias nog moet komen. Ze zijn de Romeinse overheersers zat en willen hen de stad en het land uitjagen. Dan kan de Messias die komt koning worden. Het lukt de Joden om de Romeinen weg te jagen. In het jaar 66 na Chr. was zelfs het hele land vrij van de Romeinen. Wat zijn de Joden blij! Maar.....

Jeruzalem verwoest

De Romeinen waren in die tijd de grote wereldheersers. Over veel landen en volken waren ze de baas. Nu de Joden hen verslagen hadden wilden ze het land weer terug veroveren. Stel je voor dat andere landen een voorbeeld aan de Joden zouden nemen. De Joden moesten streng gestraft worden.

Keizer Nero uit Rome stuurt legers naar Jeruzalem. Generaal Vespasianus zal de opstandige Joden wel een lesje leren. De strijd wordt hevig! Er sterven veel Joden

en Romeinen. Maar de Romeinen zijn veel sterker.

Ze rukken op naar Jeruzalem. Dan sterft keizer Nero in Rome. Vespasianus gaat snel terug naar Rome om keizer te worden. Daarna stuurt hij zijn zoon Titus als generaal naar Jeruzalem.

Er is dus even een pauze in de strijd om Jeruzalem. Maar de Joden maken de stad niet sterker. Ze zijn juist ruzie aan het maken met elkaar.

Zo erg dat ze elkaar doden en elkaars voedselvoorraad in brand steken. Als generaal Titus voor Jeruzalem staat zijn er wel 2 miljoen Joden in Jeruzalem.

Maanden lang duurt de strijd om Jeruzalem. De mensen in de stad hebben honger. Wie probeert te vluchten wordt door de Romeinen gevangen en gedood.

Uiteindelijk lukt het om de stad te veroveren. Titus wil dat de tempel heel blijft, maar één van de soldaten gooit een fakkel weg. Dan brandt ook de tempel. Er blijft in Jeruzalem geen ene steen boven de andere staan. De Joden worden gedood of weggevoerd om als slaven verkocht te worden.

De Heere zorgt voor Zijn kerk

Tijdens de strijd om Jeruzalem is er geen enkele Christen gestorven. De Heere Jezus had de Christenen al gewaarschuwd voor deze verwoesting. Hij had gezegd dat ze moesten vluchten naar de bergen. De christenen verlieten de stad toen het nog rustig was. Vlak voor de grote strijd uit brak. Ze vluchtten naar het plaatsje

Pella. Zo bewaarde de Heere zijn Kerk in het land Israël.

En de Heere bewaart zijn kerk nog steeds!

Maar.....er zijn veel mensen die niets van de Heere willen weten. Ook zijn er veel mensen die de Heere niet willen dienen zoals in de Bijbel staat, maar die dat op hun eigen manier doen. Dat zijn mensen die een beetje in de Heere geloven en ook in hun eigen mening. Dat is gevaarlijk. Daardoor ontstaan er veel verschillende kerken en kan je je geloof kwijt raken.

Wij moeten trouw blijven aan de Heere en Zijn Woord geloven zoals in de Bijbel staat. Daar mogen we niet zomaar iets bij verzinnen of er uit halen. Daarom zijn we lid van de DGK in Mariënberg en gaan we elke zondag naar De Ark. Hier wordt het Woord van de Heere onveranderd bewaart.

Dat is de boodschap voor ons: Iedereen die in de Zoon van God blijft geloven komt eens op de nieuwe aarde.

‘Groeiende verandering’ (3)

Door: J. Bos

Met name in de eerste jaren na de Vrijmaking van 2003 was het binnen DGK vrij gebruikelijk dat de aanspraak 'broeders en zusters' alleen bestemd was voor leden van de kerk. Dat daar een goede reden voor was, is aangetoond in een artikel met de titel 'Lichaam' in *De Bazuin* van 5 december 2007 (1^e jaargang, nr. 43). Het verdient aanbeveling dit artikel (nog) eens te lezen.[1]

Onder het kopje 'Broeders en zusters' staat geschreven:

'Daarom is ook eigenlijk de aanspraak "broeders en zusters" alleen bestemd voor hen die met ons het lichaam van Christus vormen.

Al wie de wil Gods doet, die is mijn broeder en zuster en moeder. (Markus 3:35)

Wie de wil van God doet. Wie zich gehoorzaam laat roepen. Wie deel uitmaakt van dat ene lichaam. Ja, die kan ik aanspreken met "broeder", met "zuster". Met die heb ik een broederband. Met die ben ik één in het Hoofd Christus.

Hard? Sommigen menen van wel. En het is goed voor te stellen dat we heel gemakkelijk ook anderen nog aanspreken als broeders en zusters. Zeker als we nog maar zo kort geleden inderdaad één lichaam vormden en aan dezelfde avondmaalstafel zaten. Dan wil je niet meteen zo radicaal zijn. Dan wil je, wanneer je nog in gesprek bent en nog goede contacten met elkaar hebt, de ander die broedertitel nog niet onthouden. Als we ons nog zo heel erg sterk aan elkaar verwant voelen. Misschien is de breuk niet definitief? En elkaar geen broeder of zuster meer noemen, dat komt inderdaad hard aan. Dat is gevoelig. Dan is het net of we bij de ander geen geloof meer zien.

Laten we elkaar daar maar niet te hard over vallen. Als we maar wel scherp zien dat in feite de broederband verbroken is, als er geen eenheid meer is. Als we niet samen tot het ene lichaam behoren.'

Kort samengevat: de aanspraak 'broeders en zusters' is eigenlijk alleen bestemd voor leden van de kerk, maar vanuit pastorale overwegingen is er wel begrip voor als deze aanspraak ook voor anderen wordt gebruikt.

Deze opvatting kwam zijdelings ook naar voren in een bijlage bij *De Bazuin* van 16 februari 2011 (5^e jaargang, nr. 06). Deze bijlage bevat de gedachtenwisseling van de hoofdredactie van *De Bazuin* met ds. E. Hoogendoorn uit Kampen. In een

van de artikelen staat het als volgt:

'Ds. Hoogendoorn verdedigt zijn benoeming van CGK, HHK en GG met "broederschap" door zijn gebruik van de titel "broeder". Daarover kun je op zich al van mening verschillen. Voor hem heeft "broeder" een bepaalde betekenis, als "medegelovige". Voor heel veel anderen betekent "broeder" iemand die samen met mij onder de woordbediening en aan de avondmaalstafel zit. In navolging van de wijze waarop in de Bijbel dat woord "broeder" wordt gebruikt. Zoals dat woord in de Gereformeerde Kerken heel vaak is gebruikt.' **[2]**

Werd er, zoals boven aangegeven, in de eerste jaren na de Vrijmaking van 2003 in de genoemde lijn gehandeld, in de loop van de tijd is er ook wat deze aanspraak betreft iets veranderd in DGK. Het viel ons op een gegeven moment namelijk op dat door officiële instanties de aanspraak 'broeders' steeds vaker werd gebruikt voor mensen van buiten DGK, met name uit de GKN en verontruste GKv-ers.[3] Toen her en der gevraagd werd op grond waarvan men dit deed, kwamen er antwoorden als:

'Als je het theologisch wilt formuleren dan doe je dat in het kader van de dynamiek van het kerkvergaderend werk van Christus.'

en

'Het gaat mij om het kerk vergaderende werk van Christus, dat breder is dan ons kerkverband. Met het oog op dat werk van Christus denk ik dat we ruimer met de woorden broeder en zuster kunnen omgaan, dan alleen diegene met wie we in één kerk(verband) zitten.'

'Ik denk niet dat we iedereen de broeder/zusternaam moeten ontzeggen, die niet lid is van onze kerk. Met het oog op concrete situaties (zoals verontruste GKv-ers) mogen we daar mijns inziens ruimer mee omgaan, juist vanwege het brede kerk-vergaderende werk van Christus.' **[4]**

Nu gaat het ons in het kader van het onderwerp 'groeïende verandering' niet om het gebruik van de aanspraak op zich. We noemen het als voorbeeld, vanwege de geheel andere motivering die in de voorlichting aan kerkleden tot uiting komt. Hier is duidelijk sprake van overwegingen die *princiepief* verschillen van de pastorale overwegingen in bovengenoemd artikel in *De Bazuin*.^[5] Dat kan ook

niet anders, want de uitgangspunten verschillen principieel. Daarover hopen we in een volgend artikel meer te schrijven.

[1] <http://www.gereformeerdkerkbladdebazuin.nl/artikel/190> (We verwijzen met instemming naar dit artikel; tegelijkertijd beseffen we dat daarmee de breuk tussen DGK Mariënberg (De Ark) en het kerkverband van DGK des te meer schrijnt.)

[2] <http://www.gereformeerdkerkbladdebazuin.nl/artikel/827>

Ds. Hoogendoorn had het volgende geschreven:

'Ik weet dat ook ds. De Marie spreekt over de mogelijkheid van gelovigen buiten Christus' kerk. Zoals onze confessie dat eveneens doet. Wij belijden immers dat 'gelovigen' zich dienen af te scheiden van hen die niet van de kerk zijn en zich dienen te voegen bij de gemeente van Christus. Denk ook aan het oude bekende gezegde: er zijn gelovigen búiten de kerk zoals er ook ongelovigen ín de kerk kunnen zitten.

Mag ik nu zulke gelovigen 'broeders' noemen?

Waarom niet? Als we het over 'gelovigen' hebben!

Daar kan ook een appèl in door klinken.

Zo spreek ik ook vrijmoedig over broeders - voor mij een variant op 'gelovigen'- in andere, zeg gerust ook 'ongehoorzame' kerkgenootschappen. Tot in een kerk als de PKN (denk aan de Gereformeerde Bond aldaar). En noem ik zo'n gemeenschap van 'gelovigen' rustig 'broederschap'. Niet meer, ook niet minder. Zonder enige vleug van EO-mentaliteit ('oecumene van het hart') of 'gereformeerde gezindte-idee' die de kerkelijke gehoorzaamheid verdoezelt.

We zullen er voor moeten waken dat wat er aan christelijke verbondenheid met gelovige naasten nog kan bestaan, voor ons ophoudt bij de grenzen van de trouwe kerk. Ook schapen buiten de vergaderde kudde mogen we niet het schaap-zijn van de grote Herder ontzeggen. Is het niet onze opdracht hen te trekken naar de schaapskooi van Christus' kerk? Dat hoort ook tot onze 'oecumenische roeping'!

<http://www.gereformeerdkerkbladdebazuin.nl/artikel/826>

[3] Zoals bijvoorbeeld kort genoemd in het artikel 'Het bestaansrecht van DGK (2)'; <https://semper-reformanda.nl/het-bestaansrecht-van-dgk-2/>

[4] Citaten uit e-mails van resp. een deputaatschap en een predikant.

[5] Ook is het nog een stap verder dan hetgeen door ds. Hoogendoorn werd bepleit. Hij baseerde zich in feite op 'wat er aan christelijke verbondenheid met gelovige naasten nog kan bestaan', wat iets heel anders is dan 'de dynamiek van het kerkvergaderend werk van Christus' en 'het brede kerk-vergaderende werk van Christus' dat de DGK-instanties als grond aandroegen.

Gods Vaderhand

Vandaag aflevering 35 in de rubriek 'Genade geneest'.

Ja, het is een hartverheffend geloof, het geloof dat Gods hand een *Vaderhand* is. Dat wil zeggen, een hand die voor Zijn kinderen altijd vol van Vaderliefde is, of het nu vóór de wind gaat, of vele dingen ons (in ieder geval naar onze gedachten) tegen zijn. Dat alles wordt ons toegeschikt door de hand van een Vader, die zo grote liefde bezit, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon, Die met Hem van eeuwigheid waarachtig en eeuwig God is, heeft overgegeven tot een voor ons onvoorstelbaar lijden, opdat wij die in die Zoon geloven, bevoegdheid zouden hebben om Zijn kinderen te heten en te zijn en Hem als onze Vader te mogen kennen, noemen en aanroepen.

Inderdaad, wat een Vader. Wat denkt u, zou een Vader, die dat voor ons over had en gedaan heeft, ons wel ooit iets geven dat voor ons niet goed, niet heilzaam, niet zegenrijk is?

Dat menen wij misschien wel eens. Als wij met zaken te doen hebben, die ons onaangenaam zijn, als wij door het leven worden gebeukt, gekneusd, geslagen als wij (zoals wij dat dan noemen) wel eens of vaak of zeer vaak een bittere pil te

slikken krijgen, dan denken wij niet aan een Vaderhand. Dan gaat een woord als van Paulus ons gemakkelijk voorbij: Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, hoe zou Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

Ach, wat hebben wij vaak veel te klagen. Wat doet de Heere het in ons nog vaak verkeerd. Denk alleen maar een aan de weersomstandigheden. Wat is het ons vaak te koud. Nauwelijks slaat het weer om, of het klagen over de te grote hitte is niet van de lucht. Nu valt er te veel regen, dan is het weer te droog. Nee, de Heere, die ons toch zo lief heeft, doet het vaak niet goed.

Wij worden ziek en zwak. Wij lijden pijn. Wij kunnen niet meer zoals wij gekund hebben en nog graag zouden willen, wij takelen af. Soms terwijl mensen die even oud zijn als wij nog in het volle leven staan. Wij worden uitgeschakeld. Och, als de Heere het anders deed, dan zouden wij nog heel wat hebben kunnen doen. Alsof wij het beter zouden weten dan Hij. Alsof Zijn liefde tekort zou schieten. Ach ja, wat wordt er veel geklaagd. En wat wordt er weinig geroemd in Zijn liefde, weinig vertrouwd op Zijn Vaderhand.

En toch, dat belijden wij, dat spreken wij (van harte?) het Woord van God, dat alle dingen, ja alle dingen ons toekomen uit zijn Vaderlijke hand, dat is de hand, die door de ondoorgroondelijke barmhartigheid van een liefhebbende Vader bestuurd wordt, ook als die hand slaat en soms hard slaat.

Liefde, ook dan? Verstaan wij dat? Wij geloven dat. Wij geloven, dat alle dingen meewerken ten goede voor degenen die God liefhebben, die naar Gods voornemen geroepen zijn. Wij willen zo graag de Heere in Zijn doen begrijpen. Zijn werken napluizen. Waarom Hij het nu zo doet en niet anders. Waarom Hij dit weer beschikt. Waarom Hij mij ziek en zwak maakt. En zoveel andere dingen meer.

Jakob zei ook eens: alle dingen zijn tegen mij. Maar ze waren vóór hem. Dat kwam later, veel later pas aan het licht.

Gods hand had hem wel geslagen. Maar het was Gods Vaderhand. Weet u, wie door die hand geslagen werd, zonder liefde? Uw Heere Jezus Christus, Hij werd door die hand de hel ingeslagen, opdat dezelfde hand u zou doen gevoelen de grootheid van zijn liefde.

Gods Vaderhand.

Wat zijn wij er rijk mee.

Wij, die in de Heiland geloven.